

У [Дневнику РТС](#), у суботу, приказан је прилог о демографском стању Србије (19:51-53, аутори: Ивана Миљковић и Невенка Ђелић). Док се у време наших родитеља у Србији рађало 150.000 деце годишње, данас се рађа упола мање. Последње две деценије, у Србији више људи умире, но што се роди. Прошле године, на тој разлици, изгубили смо 35.000 становника. „Иако је пре три године држава усвојила стратегију за подстицај рађања“, чуо се у прилогу глас новинарке, „она се због недовољног буџета не примењује у потпуности. Тако породиље уместо 100 одсто зараде, колико је предвиђено стратегијом, примају 65. А да би се родитељски додатак за друго, треће и четврто дете исплаћивао једнократно, у државној каси недостаје између четири и осам милијарди динара“ (између 40 и 80 милиона евра). Затим је следила изјава Предрага Петровића, из *Министарств*

а

рада

и социјалне политике

: „Уколико се економска криза заустави, држава ће сигурно наћи могућности да издвоји нека додатна средства за финансирање некаквих додатних права и за пружање подршке породици да се одлучи на рођење детета вишег реда рођења, то значи треће и четврто дете“.

Ками је на почетку *Мита о Сизифу* написао да „постоји само један заиста озбиљан филозофски проблем: самоубиство“. „Ако бих и сâм да идем Камијевим трагом“, написао је мој колега са нишког Филозофског факултета, Љубинко Милосављевић, „не могу а да одмах не кажем да је за мене главни филозофски (и не само филозофски) проблем нестајање народа, у овом случају мог, српског“ (*Куда и*

како

Ниш 2012, стр. 13; у штампи

).

Милосављевић мисли да се „у садашњим временима главним смером стварања историје жели рушење и пропадање свега посебног, пре свега нестајање народа, пошто су државе већ одумрле на различите начине(...). И никоме није јасно зашто је сада дошао ред на народе, на њихово нестајање, зашто неки народи својски и саучеснички учествују у том послу, а они о чијој се кожи непосредно ради на све то гледају мирно, без призива и презира, па чак и припомажу (11). Штавише, упозорава он – сасвим на трагу Камија – има и народа који показују „својеврсну суицидалност, тежњу за самоуништењем и саморасизмом или самомржњом“, додајући, затим, да је то „изгледа наш специфични и нови феномен“ (17).

Да, Срби су данас стар и уморан народ, стар не по годинама, већ по ситничавој

Тихи нестанак једног народа

Пише: Слободан Антонић
уторак, 22 новембар 2011 08:06

саможивости, а уморан не по делима, већ од страха што ће се и сутра морати живети, што ће се и сутра морати за живот борити. Зато ми бирамо смрт, дотрајавање, тихо гашење. Истина, има у том стању и неке унутрашње дијалектике. Јер, једна наша половина још би можда и да се бори, још се макар на речима батрга, има још мало жара и елана у тим душама. Али, ту је зато и друга наша половина, цинична и острвљена, која виче. „Не мрдајте, нећемо опет у деведесете, нећемо национализам, нећемо да жене буду машине за рађање, хоћемо стандард, хоћемо Европу!“. И тако се рад те две половине међусобно потиरे, чинећи да резултанта свих наших деловања буде – нула.

Али, пре него што још једном планемо на то наше Друго ја, на тог нашег духовног брата-мртваца за ког смо везани (као у оној турској казни „везивања за мрца“), погледајмо мало и своју половину духовне стварности. Наша држава данас, као што смо чули, нема 40 милиона евра за сопствени програм подстицања рађања, али има 50.000 евра за опремање [два сајта](#), 500.000 евра за [једну рекламу](#) и 500 милиона евра за [је дан мост](#)

. На какве се све глупости у овој држави не бацају паре, а нема пара за труднице, па нам представник те државе мирно каже:

„Уколико се економска криза заустави“ – сама од себе, наравно! – „држава ће сигурно наћи

паре за то“. А ако се пак не „заустави“, просто ћемо изумрети, као птеродактили, али нећемо одустати од наших сајтова, наших реклама и наших мостова. Јер за њих, наравно, економска криза не постоји.

„Но то су жути“, рећи ћете. Али, да ли сте сигурни да ће други, *ови "наши"* (тј. најновији [„евро-Срби“](#)

), кад дођу на власт, бити ишта бољи? Мислите да они неће имати

своје

сајтове,

своје

рекламе и

своје

мостове, и да ће се баш потрудити да нађу новац за труднице?

Чини ми се да проблем свог биолошког опстанка ми уопште нисмо схватили озбиљно. Симболичка слика тог несхватања за мене је страшно глумило које окружује парохијалне домове наших цркава. Колико ми срце заигра када видим још једну нову цркву и још новији парохијални дом крај ње, толико ми се срце стегне од глувоће и мрака који ту нову зграду по правилу окружују. Јер ретко кад у порти цркве постоји [обданиште](#), а наши парохијални домови напуне се децом само за Светог Саву или за црквену славу. „Где су дечја хранилишта, каква је, пре Другог светског рата, свуда, од Битоља до

Тихи нестанак једног народа

Пише: Слободан Антонић
уторак, 22 новембар 2011 08:06

Чачка, оснивао Свети Николај Жички?“, пита се честити

[Владимир Димитријевић](#)

, „Где су старачки домови? Где брига о многодетним породицама?(...)Или ћемо градити епархијске дворове и парохијске домове док у Србији сваке године умре 30 хиљада више људи но што их се роди?“.

Али, то смо ми – народ који тихо и полако нестаје. И зато што га гуше и набијају под земљу, и зато што сам тоне у живо блато декаденције индивидуалистичког егоизма. Нама је потребан Христос који ће истерати трговце из Храма, али то не важи само за политику, то важи и за наш лични систем вредности, то важи и за наше душе. Нама је заиста под хитно потребан преокрет, али другачији од оног који нам [нуде](#) . И све док се тај преокрет не догоди, тихо умирање ће се наставити – до потпуног биолошког и духовног згаснућа.